

Maruja Limón davant del mirall

La formació barcelonina presenta 'Ante Mí', un segon àlbum dedicat al concepte de la invisibilitat

Maruja Limón | baselinaconb

Davant del mirall una pot veure realitats que semblaven no ser-hi. El quintet barceloní experimenta amb la fusió i amb el concepte de la invisibilitat en el segon àlbum, *Ante mí* (Kasba Music, 2019), que ja es pot escoltar a les plataformes digitals. Parlem amb la formació sobre la nova referència.

Tres de vosaltres us coneixeu a una escola de flamenc de Barcelona, després s'hi afegeixen la percussió i la trompeta. Quan és que decidiu pujar un esglaó i gravar el primer disc, *Más de Ti* (Kasba Music, 2018)?

Esther González (cantant): Va sorgir així. Vam guanyar una gravació en un concurs de Cases de la Música i volíem que la maqueta que teníem sonés millor. En aquell procés vam dir: "Escolta, doncs ja que estem amb això, per què no gravem un disc?". I vam fer un disc! Va ser llavors quan vam pujar aquest esglaó més.

Vicky Blum (guitarrista): Tot això va començar fa vuit anys. L'evolució ha estat tan a poc a poc, que realment les decisions dràstiques han estat molt poques. Ha estat tot molt gota a gota. Hi ha hagut episodis que han estat importants a l'hora de tirar per un camí o per l'altre. Per exemple, quan vam gravar el disc, havíem enviat molts mails a discogràfiques i mai no responien. Tampoc érem objectives, a vegades és difícil adonar-te de com et veuen des de fora. Va ser quan vam trobar discogràfica que el projecte es va professionalitzar. Vam entrar en unes dinàmiques més lògiques dins de la indústria. Fins aleshores volíem això, però no sabíem com fer-ho.

A tot grup se li penja una etiqueta i a vosaltres sovint se us encasella dins del flamenc.

E.G: Però no fem flamenc! Sí que és veritat que n'agafem una essència. Fem cançons que poden tenir ritmes que venen del flamenc.

V.B: Des de la nostra experiència, mai no hem fet assemblea per decidir què faríem. El resultat és una miscel·lània, perquè de manera humil hem anat oferint el que sabem. Una ha aportat jazz, l'altra pop i rock?

Mescla de tot per acabar sonant com ningú altre.

E.G: Hi ha gent a qui li agrada més escoltar estils més purs i d'altra a qui no. La fusió és experimentar amb coses i jugar.

V.B: Jugant amb sons i no limitant-te a un estil concret, l'oient està més estimulat. Quan experimentes sense limitacions, estimules la part de sorpresa, que et vagin apareixent sonoritats que no esperes al llarg d'un disc. Si estàs escoltant una cançó que ressona a tango i, de sobte, hi ha una trompeta que se'n va cap a una vessant jazz, això pot generar espurnes. Al final, nosaltres ho fem així, perquè no sabem fer-ho d'una altra manera. És la nostra manera natural de fer les coses.

Aquest joc, però, no s'ha quedat en un entreteniment, ja aneu pel segon disc, *Ante mí*. Què hi ha de diferent en comparació amb l'anterior?

V.B: Crec que l'altre era humil, molt orgànic, innocent. Òbviament hi havia projecció, però era molt natural. En aquest hem tingut en compte moltes altres coses, com la producció. També hi hem afegit un baix, que li dona una sonoritat més plena. Estem apostant per introduir elements que ens feien falta.

E.G: És com una persona, que va creixent. Tu no ets la mateixa ara que fa cinc o deu anys. Quan ets més gran, tens una experiència, ja no ets un criatura sinó un adolescent.

Un adolescent amb un mètode més pautat.

V.B: Amb la creació de l'àlbum, hem intentat tenir un fil conductor per aconseguir coherència, també fins i tot en el disseny. Hi ha moltes formes de treballar, però la puresa i la innocència del principi, de treballar cada cançó per separat i perquè ens venia de gust, no ens anava bé ara. En aquest disc pensàvem que seria més fàcil, i a la vegada més interessant, si el fèiem a través d'un element comú.

La invisibilitat!

E.G: Sí, tant emocionalment com en situacions, persones o col·lectius. Ens hem adonat que hi ha coses que no es mostren o que no volen que siguin visibles.

V.B: Alguns temes són més introspectius, com "Ante mí", que dona nom al disc i que parla d'allò que hi ha davant meu. Tot el que passa i tot el que jo puc escollir veure o dir, i que puc triar si es queda en mi o si intento generar alguna cosa. Potser abans parlàvem de vivències i ara apostem més per mostrar el nostre pensament. No ens definim com un grup reivindicatiu, però volem defensar algunes situacions.

Ante mí seria com mirar-se al mirall. Us hi heu posat al davant com a grup?

V.B: Crec que això és el que ens passarà aquest any, d'aquí a poc. Des del primer dia tot ha anat molt i molt de pressa i ha estat molt nou. No hem tingut el moment de baixada per saber què significa tot això i a què ens exposem, d'experimentar la reflexió de quan pares. Ara anem amb la inèrcia del començament, encara no ens hem posat davant del mirall.